

quem pulsavimus, ut haberemus unde et nos meditando aleremur, et vobis loquendo ministraremur.

SERMO LXXII¹.

De verbis Evangelii Matth. XII: *Aut facite arborem bonam, et fructum ejus bonum, etc.*

I. ADMONUIT NOS Dominus Jesus Christus, ut bonæ arbores simus, et fructus bonos habere possimus. Ait enim: « Aut facite arborem bonam, et fructum ejus bonum; » aut facite arborem malam, et fructum ejus malum. De fructu enim arbor cognoscitur². » Ubi ait: « Facite arborem bonam, et fructum ejus bonum, » hoc utique non est admonitio, sed præceptum salubre, cui obedientia necessaria est. Quod autem dicit: « Facite arborem malam, et fructum ejus malum, » non præceptum est, ut facias; sed monitio, ut caveas. Contra hos enim dixit, qui putabant se, cum mali essent, loqui bona posse, vel bona opera habere. Hoc Dominus Jesus dicit non posse. Prius est enim mutandus homo, ut opera mutantur. Si enim manet homo in eo quod malus est, bona opera habere non potest: si manet in eo quod bonus est, mala opera habere non potest.

II. Quis autem a Domino bonus inventus est, cum Christus pro impiis mortuus sit³? Omnes ergo malas arbores invenit, sed dedit potestatem filios Dei fieri, credentibus in nomine ejus⁴. Quisquis igitur homo hodie

¹ Alias 12 de verbis Domini. — ² Matth. XII, 33. — ³ Rom. V, 6. — ⁴ Joan. I, 12.

bonus est, id est, arbor bona, mala inventa est et bona facta est. Et si quando venit, malas arbores eradicare vellet; quæ remaneret, quæ non digna esset eradicari? Sed venit prærogare misericordiam, ut postea exerceret iudicium, cui dicitur: « Misericordiam et iudicium cantabo » tibi, Domine¹. » Dedit ergo credentibus remissionem peccatorum, noluit cum eis et de præteritis chartis habere rationem. Dedit remissionem peccatorum, fecit arbores bonas. Distulit securim, dedit securitatem.

III. De hac securi Joannes loquitur, dicens: « Jam securis ad radicem arborum posita est. Omnis arbor quæ non facit fructum bonum, excidetur, et in ignem mittetur². » De hac securi comminatur paterfamilias in Evangelio, dicens: « Ecce triennium est quod venio ad hanc arborem, et fructum in ea non invenio. » Nunc debeo locum evacuare: proinde amputetur. Et intercedit colonus, dicens: « Domine, dimitte illam et hoc anno, » circumfodiam illam, et adhibebo cophinum stercoris: si fecerit fructum, bene; sin minus, venies, et amputabis eam³. » Tanquam per triennium Dominus visitavit genus humanum, hoc est, tribus quibusdam temporibus. Primum tempus ante Legem; secundum in Lege; tertium modo est, quod tempus est gratiæ. Nam si non visitavit genus humanum ante Legem, unde Abel? unde Enoch? unde Noë? unde Abraham? unde Isaac? unde Jacob? quorum se Dominum dici voluit; et cujus omnes gentes erant, quasi trium hominum Deus esset: « Ego sum, inquit, Deus Abraham, et Isaac, et Jacob⁴. » In Lege autem si non visitaret, ipsam Legem non daret. Post Legem venit et ipse paterfamilias: passus est, mortuus est, resurrexit, Spiritum sanctum dedit, Evangelium per to-

¹ Psal. C, 1. — ² Matth. III, 10. — ³ Luc. XIII, 7-9. — ⁴ Exod. III, 14.

tum orbem prædicari fecit, et adhuc quædam arbor infructuosa permansit. Est quædam adhuc pars generis humani, quæ adhuc se non corrigit. Intercedit colonus; pro plebe orat Apostolus: « Flecto, inquit, genua mea » pro vobis ad Patrem, ut in charitate radicati et fundati, valeatis apprehendere cum omnibus sanctis quæ sit latitudo et longitudo, altitudo et profundum; cognoscere etiam supereminentem scientiam charitatis Christi, ut impleamini in omnem plenitudinem Dei¹. » Flectendo genua pro nobis intercedit apud patrem familias, ne eradicemur. Ergo quia necesse est ut veniat, agamus ut fructuosos nos inveniatur. Circumfossio arboris, est humilitas pœnitentis. Omnis enim fossa humilis. Cophinus stercoris, sordes pœnitentiæ. Quid enim stercore sordidius? et tamen, si bene utaris, quid fructuosius?

IV. Sit ergo unusquisque arbor bona: non se arbitretur habere fructus bonos, si manet arbor mala. Non erit fructus bonus, nisi arboris bonæ. Muta cor, et mutabitur opus. Extirpa cupiditatem, planta charitatem: « Sicut enim radix est omnium malorum cupiditas²: » sic et radix omnium bonorum charitas. Quid ergo mussitant homines inter se, vel contendunt, dicentes: Quid est bonum? O si scires, quid est bonum! Quod habere vis, non est valde bonum: quod esse non vis, hoc est bonum. Vis enim habere sanitatem corporis; hoc est bonum: nec tamen putes magnum bonum esse, quod habet et malus. Aurum et argentum habere vis; ecce et hoc dico, bonum est; sed si bene usus fueris: bene autem non uteris, si malus fueris. Ac per hoc aurum et argentum malis malum est, bonis bonum est: non quia eos bonos aurum et argentum facit; sed quia bonos invenit, in usum bonum convertitur. Honorem habere vis, bonum est: sed et hoc

¹ Ephes. III, 14-17. — ² I Tim. VI, 10.

si bene utaris. Quam multis honor occasio exitii fuit? Quam multis honor ministerium boni operis fuit?

V. Discernamus ergo ista bona, si possumus: quia de bonis arboribus loquimur. Et hic nihil est, quod sic quisque cogitare debeat, nisi ut in semetipsum oculos convertat, in se discat, se discutiatur, se inspiciatur, se quærat, et se inveniat: et quod displicet, necet; quod placet, optet et plantet. Cum enim se homo inanem invenerit meliorum bonorum, ut quid est avidus externorum bonorum? Et quid prodest plena bonis arca, inani conscientia? Bona vis habere, et bonus non vis esse? Non vides te erubescere debere de bonis tuis, si domus tua plena est bonis, et te habet malum? Quid enim est quod velis habere malum? Dic mihi. Nihil omnino; non uxorem, non filium, non filiam, non servum, non ancillam, non villam, non tunicam, postremo non caligam: et tamen vis habere malam vitam. Rogo te, præpone vitam tuam caligæ tuæ. Omnia quæ circumjacent oculis tuis, elegantia et pulchra tibi chara sunt; et tibi ipse vilis es ac fœdus? Si tibi possent respondere bona, quibus est plena domus tua, quæ habere optasti, perdere timuisti, nonne et tibi clamarent: Sicut tu nos bona vis habere, sic et nos volumus bonum habere dominum? Tacita voce interpellant contra te Dominum tuum: Ecce bona tanta dedisti huic, et ipse malus est. Quid ei prodest quod habet, quando eum qui omnia dedit, non habet?

VI. Quærit ergo aliquis admonitus his verbis meis, et forte compunctus, quærit quid sit bonum, quale bonum, unde bonum. Bene intellexisti hoc te quærere debere. Respondebo quærenti, et dicam: Hoc est bonum, quod non potes invitus amittere. Potes enim aurum perdere, et nollens; potes domum, potes honores, potes ipsam carnis salutem: bonum vero quo vere bonus es, nec invitus

accipis, nec invitus amittis. Quæro ergo quale sit hoc bonum? Psalmus quidam admonet nos rem magnam, forte quam quærimus. Ait enim: « Filii hominum, quousque » graves corde¹? » Quousque arbor illa in triennio? « Filii hominum, quousque graves corde? » Quid est, graves corde? « Ut quid diligitis vanitatem, et quæritis mendacium? » Et ad hæc ergo ait quod quærendum est: « Scitote quoniam Dominus magnificavit Sanctum suum². » Jam et Christus venit, jam magnificatus est, jam surrexit et ascendit in cœlum, jam nomen ejus per totum mundum prædicatur: quousque graves corde? Sufficiant præterita tempora: jam magnificato illo Sancto, quousque graves corde? Post triennium quid restat, nisi securis? « Quousque graves corde? Ut quid diligitis vanitatem, et quæritis mendacium? » Adhuc vana, adhuc inutilia, adhuc pompatica et volatica, ita Christo sancto magnificato, adhuc ista requiruntur? Jam clamat veritas, et adhuc quæritur vanitas? Quousque graves corde?

VII. Merito fortiter flagellatur hic mundus: cognovit enim jam verba Domini mundus. « Et servus, inquit, » nesciens voluntatem domini sui, et faciens digna plagis, » vapulabit paucis³. » Quare? Ut quærat voluntatem domini sui. Servus ergo nesciens voluntatem, hoc erat mundus, antequam magnificaret sanctum suum; « Servus erat » nesciens voluntatem domini sui, et ideo vapulabat paucis. » Servus autem jam voluntatem sciens domini sui, hoc est modo, ex quo magnificavit Deitas Sanctum suum; et non faciens voluntatem ejus, vapulabit multis. Quid ergo mirum, si mundus multum vapulat? Servus est sciens voluntatem domini et faciens digna plagis. Non ergo recuset vapulare multis: quoniam si non vult audire præceptorem injuste, juste patietur ultorem. Vel non mur-

¹ Psal. iv, 3. — ² Ibid. 4. — ³ Luc. xii, 48.

muret contra castigatorem, cum videat se plagis dignum, ut misericordiam mereatur: per Christum Dominum nostrum, qui vivit et regnat cum Deo Patre et Spiritu sancto in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO LXXIII¹.

De verbis Evangelii Matth. XIII, ubi Dominus Jesus parabolas seminantis exponit.

I. ET hesterno die et hodie, loquente Domino nostro Jesu Christo, parabolas seminantis audivimus². Qui affuistis heri, recordamini hodie. Heri lectum est de illo seminante, qui cum semina spargeret, aliud cecidit in viam, quod aves collegerunt; aliud in petrosis locis, quod æstu exaruit; aliud inter spinas, quod suffocatum est, et foecundari non potuit; aliud in terram bonam, et attulit fructum centenum, sexagenum, trigenum. Hodie autem aliam parabolam rursus Dominus de seminante narravit, qui seminavit bonum semen in agro suo³. Dormientibus hominibus venit inimicus, et superseminavit zizania. Quando herba erat, nondum apparebat: ubi cœpit fructus boni seminis apparere, ibi etiam zizania claruerunt. Offensi sunt servi patrisfamilias, videntes in bona segete multa zizania, et voluerunt eradicare, et permissi non sunt: sed dictum est eis: « Sinite utraque crescere usque » ad messem⁴. » Exposuit autem etiam Dominus Jesus Christus istam parabolam; et boni seminis seminatorem

¹ Alias de Diversis 46. — ² Matth. xiii, 3. — ³ Ibid. 24. — ⁴ Ibid. 30.

se esse dixit, seminatorem zizaniorum inimicum hominem diabolum ostendit; tempus messis, finem sæculi; agrum suum, totum mundum. Sed quid ait? « In tempore messis dicam messoribus: Colligite primum zizania ad comburendum ea, triticum autem meum recondite in horreo. » Quid festinatis, inquit, servi zelo pleni? Videtis zizania inter frumentum, videtis malos Christianos inter bonos; eradicare vultis malos: quiescite, non est tempus messis. Veniat, et frumentum vos inveniat. Quid stomachamini? Quid ægre toleratis malos permixtos bonis? In agro vobiscum esse possunt, in horreo non erunt.

II. Nostis autem illa tria hesterno die commemorata, ubi semen non profecit, viam, loca saxosa, loca spinosa, ipsa sunt zizania. Aliud nomen in alia similitudine acceperunt. Quia quando similitudines dantur, vel proprietates non exprimitur, per eas non veritas, sed similitudo veritatis exprimitur. Quod dico, scio paucos intellexisse: sed propter omnes loquimur. In rebus visibilibus via via est, saxosa loca loca saxosa sunt, spinosa loca loca spinosa sunt: quod sunt, hoc sunt; quia proprie nominantur. In parabolis autem et similitudinibus potest una res multis nominibus appellari: ideo non est incongruum ut dicerem vobis, via illa, loca illa saxosa, illa spinosa Christiani mali sunt, ipsi sunt et zizania. Nonne agnus Christus? nonne et leo Christus? Inter feras et pecora, qui agnus agnus, qui leo leo: utrumque Christus. Illa singula per proprietatem: ista utrumque per similitudinem. Plus etiam est quod accidit, ut per similitudinem multum a se res distantes, vocentur uno nomine. Quod enim tam distat ab invicem, quam Christus et diabolus? Tamen leo et Christus est appellatus, et diabolus. Christus leo: « Vicit leo, de tribu Juda¹. » Diabolus leo, « Nescitis quia ad-

¹ Apoc. v, 5.

» versarius vester diabolus circuit, quærens quem devoret¹? » Ergo et ille leo et ille leo: ille leo, propter fortitudinem, ille leo propter feritatem: ille leo ad vincendum; ille leo ad nocendum. « Ipse coluber diabolus est, » serpens antiquus²: » numquid jussi sumus diabolum imitari, quando nobis dixit Pastor noster: « Estote simplices ut columbæ, astuti ut serpentes³. »

III. Ergo heri allocutus sum viam, allocutus sum loca saxosa, allocutus sum loca spinosa: et dixi: Mutamini, cum potestis: dura aratro versate, de agro lapides projicite, de agro spinas evellite. Nolite habere durum cor, unde cito verbum Dei pereat. Nolite habere tenuem terram, ubi radix charitatis alta non sedeat. Nolite curis et cupiditatibus sæcularibus offocare bonum semen, quod vobis spargitur laboribus nostris. Etenim Dominus seminat: sed nos operarii ejus sumus. Sed estote terra bona. Heri diximus, et hodie omnibus dicimus: Ferat alius centenum, alius sexagenum, alius trigenum. In alio major, in alio minor est fructus: sed omnes ad horreum pertinebunt. Heri ista diximus, hodie zizania alloquor: sed ipsi sunt oves zizania. O Christiani mali, o qui implendo premitis Ecclesiam male vivendo: corrigite vos antequam messis adveniat. Non dicatis: Peccavi, et quid accidit mihi? Non perdidit Deus potentiam: sed a te exigit poenitentiam. Hoc dico malis, et tamen Christianis; hoc dico zizaniis. In agro enim sunt: et fieri potest, ut qui hodie sunt zizania, cras sint frumentum. Ideo et triticum alloquor.

IV. O vos, Christiani, qui bene vivitis, pauci inter multos suspiratis, pauci inter plurimos gemitis. Transiet hyems, veniet æstas, ecce aderit messis. Venient Angeli, qui possunt separare, et nesciunt errare. Nos in hoc tem-

¹ 1 Petr. v, 8. — ² Apoc. xii, 9. — ³ Matth. x, 16.

pore similes sumus servis illis, de quibus dictum est : « Vis, imus et colligimus ea¹? » Volebamus enim, si fieri possit, nullum malum remanere inter bonos. Sed dictum est nobis : « Sinite utraque crescere usque ad messem². » Quare? Tales enim estis, ut falli possitis. Denique audi : « Ne forte, dum vultis eradicare zizania, » eradicetis simul et triticum³. » Quid boni facitis? Nonne messem meam vestra diligentia vastabitis? Venient messores : et exposuit qui sunt messores : « Messores autem » Angeli sunt⁴. » Nos homines sumus, Angeli messores sunt. Erimus quidem et nos, si cursum perfecerimus, æquales Angelis Dei : sed modo quando stomachamur contra malos, adhuc homines sumus. Et nos modo audire debemus : « Quapropter qui se putat stare, caveat ne cadat⁵. » Putatis enim, fratres mei, quia ista zizania non ascendunt apsidas? Putatis quia deorsum sunt, et sursum non sunt? Utinam hoc non simus. « Mihi autem minimum est, ut a vobis judicer⁶. » Dico sane Charitati Vestræ, et in apsidis sunt frumenta, sunt zizania; et in populis sunt frumenta, sunt zizania. Boni tolerant malos : mali mutantur, et imitentur bonos. Omnes, si fieri potest, ad Deum pertineamus : omnes malitiam sæculi huius in illius misericordia evadamus. Quæramus dies bonos, quia in diebus malis sumus : sed in diebus malis non blasphememus, ut ad bonos dies pervenire possimus.

¹ Matth. xii, 28. — ² Ibid. 30. — ³ Ibid. 29. — ⁴ Ibid. 39. — ⁵ I Cor. x, 12. — ⁶ Id. iv, 3.

SERMO LXXIV.

De verbis Evangelii Matth. XIII : *Ideo omnis scriba eruditus in regno Dei, etc.*

Nunc primum prodit ex veteri libro Colbertinæ Bibliothecæ notato 821. Ejusdem tamen Sermonis excerptum jam extabat in Vulgata Bedæ, seu Flori collectione ad 2 Cor. III sub hoc titulo : *Ex Sermone de verbis Evangelii XVII.* Quem reipsa ordinem tenet in Colbertino Codice supra laudato.

I. EVANGELICA lectio admonet nos quærere et explicare, quantum Dominus dederit, Charitati vestræ, quis est « Scriba eruditus in regno Dei similis patrifamilias profertenti de thesauro suo nova et vetera¹. » In hoc enim lectio ipsa conclusit : quæ sunt nova et vetera eruditi Scribæ. Quos autem veteres secundum consuetudinem Scripturarum nostrarum Scribas appellaverint, notum est, videlicet qui legis scientiam profiterentur. Tales enim in illo populo Scribæ appellabantur; non quales appellantur in officiis judicum, vel in consuetudine civitatum. Debemus enim non frustra intrare scholam, sed nosse in qua significatione Scripturarum verba teneamus : ne cum aliquid de Scripturis sonuerit, quod in alio sæculari usu intelligi solet, aberret auditor, et cogitando quod consuevit, non intelligat quod audivit. Scribæ ergo erant qui legis scientiam profitebantur, ad quos libri legis pertine-

¹ Matth. xiii, 52.

bant vel custodiendi, vel pertractandi, vel etiam scribendi et intelligendi.

II. Tales Dominus noster Jesus Christus increpat, quod habeant claves regni cœlorum, neque ipsi intrent, neque alios intrare permittant; reprehendens scilicet Phariseos et Scribas, doctores legis Judæorum¹. De quibus alio loco ait: « Quæ dicunt, facite; quæ autem faciunt, facere » nolite. Dicunt enim et non faciunt². » Quare vobis dictum est: « Dicunt enim, et non faciunt? » nisi quia sunt quidam de quibus ostenditur quod ait Apostolus: « Qui » prædicas non furandum, furaris; qui dicis non adulterandum, adulteras; qui abominaris idola, sacrilegium » facis; qui in lege gloriaris, per prævaricationem legis » Deum inhonoras. Nomen enim Dei per vos blasphemat in gentibus³. » Certe de his manifestum est dicere Dominum: « Dicunt enim, et non faciunt. » Sunt ergo Scribæ illi, sed non eruditi in regno Dei.

III. Fortassis dicat aliquis vestrum: Et quomodo potest malus homo bona loqui? Cum scriptum sit, ipso Domino dicente: « Bonus homo de bono thesauro cordis sui profert bona, et malus homo de malo thesauro cordis sui » profert mala⁴. Hypocritæ, quomodo potestis bona loqui, » cum sitis mali? » Hac dicit: Quomodo potestis bona loqui, cum sitis mali? Hac dicit: « Quæ dicunt, facite; quæ autem faciunt, facere nolite. Dicunt enim, et non faciunt. » Si dicunt, et non faciunt, mali sunt; si mali sunt, bona loqui non possunt; quomodo facimus quod ab ipsis audimus, cum ab ipsis bona audire non possimus? Hoc quomodo solvatur advertat Sanctitas Vestra. Quidquid homo malus a se profert, malum est: quidquid homo malus de corde suo profert, malum est: ibi enim thesaurus ma-

¹ Luc. xi, 52. — ² Matth. xxiii, 3. — ³ Rom. xi, 23 etc. — ⁴ Matth. xii, 35.

lus. Quidquid autem homo bonus de corde suo profert, bonum est: ibi enim est thesaurus bonus. Unde ergo illi mali bona proferebant. Quia in cathedra Moysi sedebant. Nisi prædixisset: « Cathedram Moysi sedent¹; » nunquam malos audiri jussisset. Aliud enim erat, quod de malo sui cordis thesauro proferebant; aliud quod de cathedra Moysi, tanquam præcones judicis personabant. Quod dicit præco, nunquam præconi tribuetur, si ante judicem dicat. Aliud est quod præco loquitur in domo sua, aliud quod præco loquitur audiens a iudice. Nam, velit nolit, præco sonat vocem punitionis et amici sui. Item, velit nolit, sonat vocem absolutionis et inimici sui. Da vocem de corde ejus: absolvit amicum, punit inimicum. Da vocem de sella judicis: punit amicum, absolvit inimicum. Da vocem Scribarum de corde eorum: audies: « Manducemus et bibamus, cras enim moriemur². » Da vocem de cathedra Moysi: audies: « Non occides: Non » adulterabis: Non furtum facies: Non falsum testimonium dicas: Honora patrem et matrem: Diliges proximum tuum sicut te ipsum³. » Hoc tu fac, quod per os Scribarum cathedra sonat: non quod per cor Scribarum. Ita enim Domini sententiam utramque complectens, nec eris in una obediens, in altera reus; sed intelligis ambas concordare, et illud verum respicis, quia bonus homo de bono thesauro cordis sui profert bona, et malus homo de malo profert mala: et illud, quia illi Scribæ bona non loquerentur de thesauro malo cordis sui, sed bona loqui possent de thesauro cathedræ Moysi.

IV. Non te ergo et illa turbabunt verba Domini dicentis: « Unaquæque arbor ex fructu cognoscitur. Numquid » colligunt de spinis uvæ, et de tribulis ficus⁴? » Ergo

¹ Matth. xxiii, 2. — ² Isai. xxii, 13. — ³ Exod. xx, 12, etc. — ⁴ Luc. vi, 44.

Scribæ et Pharisæi, Judæorum spinæ et tribuli : et tamen : « Quæ dicunt, facite : quæ autem faciunt, facere nolite. » Colligitur ergo de spinis uva, et de tribulis ficus, sicut dedit tibi secundum superiorem tractatum intellectum. Nam et aliquando in spinosa sepe vineæ implicant se vitæ, et de rubo pendent botri. Audito nomine spinarum contempturus es uvam. Require radicem spinarum, et vide ubi inuenias. Sequere radicem botri pendentis, et vide ubi inuenias. Sic intellige aliud pertinere ad cor Pharisæi, et aliud ad cathedram Moysi.

V. Sed quare illi tales? « Quia velamen, inquit, positum est super cor eorum¹. Et non vident quia vetera » transierunt et facta sunt omnia nova². » Hinc illi tales, et quicumque etiam nunc tales. Unde vetera? Quia jamdiu prædicantur. Unde nova? Quia ad regnum Dei pertinent. Quomodo ergo tollitur velamen, dicit ipse Apostolus : « Cum autem transieris ad Dominum, auferetur velamen³. » Judæus ergo non transiens ad Dominum, non pertendit aciem mentis in finem. Quomodo illo tempore in hac figura filii Israël non pertendebant aciem oculorum suorum in finem, id est, in faciem Moysi. Facies enim Moysi splendida figuram habebat veritatis⁴ : interpositum est velamen, quia non poterant intendere adhuc splendorem vultus ejus filii Israël. Quæ figura evacuatur. Sic enim dixit Apostolus : « Quæ evacuantur. » Quare evacuantur? Quia veniente imperatore imagines tolluntur de medio. Ibi spectatur imago, ubi imperator præsens non est : ubi est autem ille cujus est imago, imago removetur. Imagines ergo præferebantur, antequam veniret imperator noster Dominus Jesus Christus. Imaginibus sublatis fulget præsentia imperatoris. Ergo cum transierit quisque

¹ 2 Cor. iii, 15. — ² Id. v, 17. — ³ Florus ad 2 Cor. iii, 16. — ⁴ In 2 Cor. iii, 13.

ad Dominum, auferetur velamen. Sonabat enim vox Moysi per velum, et facies Moysi non apparebat. Sic et modo Judæis sonat vox Christi per vocem Scripturarum Veterum : vocem earum audiunt, faciem sonantis non vident. Volunt ergo ut auferatur velamen? Transeant ad Dominum. Tunc enim non auferuntur vetera, sed conduntur in thesauro, ut jam sit Scriba eruditus in regno Dei proferens de thesauro suo, nec nova sola, nec vetera sola. Nam si nova sola, aut vetera sola protulerit, non est Scriba eruditus in regno Dei proferens de thesauro suo nova et vetera. Si dicit ea, et non facit ea, de cathedra profert, non de thesauro cordis sui. Et verum dicimus Sanctitatis Vestrae, quæ de veteri proferuntur, per novum illustrantur. Ideo transitur ad Dominum, ut auferatur velamen.

SERMO LXXV¹.

De verbis Evangelii Matth. XIV : *Navicula autem in medio mari jactabatur fluctibus, etc.*

I. EVANGELII lectio, quam modo audivimus, admonet humilitatem omnium nostrum, videre et cognoscere ubi simus, et quo nobis tendendum et festinandum sit². Non enim nihil significat navis illa portans Discipulos, quæ contrario vento laborabat in fluctibus. Neque sine causa Dominus relictis turbis ascendit in montem, ut solus oraret; deinde veniens ad Discipulos suos, periclitantes invenit, ambulans super mare, et confirmavit eos ascendens in navem, fluctusque placavit. Quid autem mirum, si

¹ Alias de Diversis 22. — ² Matth. xiv.